

Sagarra

Homenatge al Palau en els 50 anys de la seva mort ■ P40,41

Cas Urdangarin

El duc es defensa assegurant que ha pagat "molts impostos" ■ P15

Entrevista Joan Vila Dilmé Autor confés dels assassinats al geriàtric La Caritat d'Olot

"No he de demanar perdó a ningú"

SENSE MALDAT • "He ajudat gent. He fet el que era correcte, però potser no era la persona idònia"

CONSCIÈNCIA • "Quan el meu advocat em diu que ens hem de defensar d'onze assassinats no me'n sé avenir" ■ P26,27

Societat

Els webs legals es beneficien del setge a la pirateria

P29

Economia

El Banc d'Espanya ja preveu 5,5 milions d'aturats

L'FMI vol reforçar el fons de rescat per l'Estat espanyol P18,19

Catalunya

Badalona endureix les multes pels excrements dels gossos

600 euros de sanció als amos que no els recullen P31

Imatge recent d'una de les pistes de l'aeroport del Prat de Barcelona, amb diversos avions ■ JOSEP LOSADA

ECONOMIA, P16,17

Madrid no vol competència del Prat

Canvi • Foment cancel·la la privatització de l'aeroport

Gestió • L'executiu espanyol torna al model centralista

Cop • Pastor fulmina el consell rector on hi havia el govern

Club del Subscriptor
P15

Joan Vila Dilmé

He tingut ofertes per fer llibres sobre la meva història, però no m'interessen; no vull cèntims

Penso que no sóc culpable de res i, per tant, no he de demanar perdó a ningú

La presó m'espantava. Si m'han de caure 25 anys com a Puig, me'n vaig amb la Paquita, la Sabina...

Jo voldria que em deixessin estar a casa. No marxaria pas i els costaria menys diners

Jo pensava que cuidaria els meus pares per evitar que hagin d'estar en un geriàtric

tumant a veure morts.

Vas entrar a La Caritat gràcies a Joan Sala, el director, que també era el teu psicòleg; tens la sensació d'haver-lo traït?
No, no m'ho sembla pas. Ell em va venir a buscar perquè necessitava una persona. Però potser si no m'haguessin fet treballar tantes hores seguides (que estava molt pressionat), si no hagués begut tant de cafè, ni tant de calimotxo...

Durant el judici a Pere Puig, que va matar quatre persones a Olot i també està pres aquí a Figueres, el fiscal ha remarcat més d'un cop que Pere Puig era mala persona. A tu et sembla mala persona?
Pel que l'he conegut aquí i pels cops que hem menjat junts no em sembla pas mala persona.

I tu, et consideres bona persona?
Jo crec que sóc bona persona. La prova és que aquí, tot i que al principi em rebutjaven pel que hi havia, ara, a mesura que la gent em va coneixent, he fet amics. Comparteixo cel·la amb en Jaume Sastre (condemnat per l'agressió a la que era alcaldessa de Roses) i un noi gallec, en Francisco Javier Pandoño, i tots dos m'ajuden molt i em donen molt de suport. Jo si veig una baralla ja marxo. Els funcionaris em donen molt bons crèdits i he assolit el nivell A, el millor, per bon comportament i es pot dir que sóc com un pres de confiança.

Potser hi has trobat xicot i tot, doncs?
Ui, deixa't estar de xicots, no estic pas per a xicots. I això que he tingut oportunitats, però no m'interessa. Tot el dia envoltat d'homes i amb converses d'homes, m'estimo més mantenir-me'n al marge. Visc de manera totalment asexual.

Ets conscient que el teu cas genera molt d'interès? No t'ha arribat cap oferta per escriure les teves memòries o per fer un llibre, o fer una pel·lícula?
Quan era a Brians em van arribar cartes en què em feien ofertes d'aquesta mena, però jo vaig dir que ja les podien

llençar. No m'interessa.

Però potser t'haurien pagat bé.
De cèntims, no en vull pas. Només vull mirar de sortir i fer vida normal. A vegades, quan m'aixeco, penso: "Ara aniràs a Olot..." És que visc una situació d'irrealitat. No em puc creure que estigui pres. Mentre parlem no em dona la sensació que som un pres i una periodista; em sembla que som dues persones conegudes que parlem normalment. No me'n sé avenir.

Però veus possible tornar a la vida normal?
Mira, jo voldria poder estar a casa, sense moure'm. Un arrest domiciliari. Jo no marxaria pas, de cap manera. Els costaria menys diners, perquè aquí tancat els costo diners. Diuen que la presó és per rehabilitar, però a mi m'espantava. Però quin profit se'n treu, d'apartar la gent de la societat? A mi em fa baixar l'autoestima. Jo trobo a faltar molt els meus pares. Els truco cada dia menys el dia de la setmana que ells vénen de visita. I els noto molt canviats, demacrats... Jo pensava que cuidaria els meus pares i que evitaria que haguessin d'anar mai a cap residència. Jo hi vaig estar temps i pensava que ells no hi anirien mai. Recordo molt bé el dia que em van cridar els Mossos i li vaig dir a la mare: "Vaig a parlar amb els Mossos, no tardaré." Jo de cap manera pensava que em detindrien i que no tornaria a casa.

A què dediques el temps aquí?
Als matins sóc a la bugaderia i a la tarda, a la biblioteca.

I no podries assumir la feina de perruqueria, que era la teva primera gran vocació?
Podria haver fet una instància i demanar-ho, però

aquí només es pot passar la navalla i a mi m'agrada pentinar. Potser si estigués a Girona o a Brians, que hi ha dones, m'hauria interessat. A vegades penso: "Ni mai que hagués deixat la perruqueria." Però és que llavors era com un tastollet, jo. Anava provant-ho tot, la fàbrica, l'hostaleria, la reflexoteràpia... i no aguantava gaire enlloc. Amb els

avis vaig aguantar més perquè em sentia estimat pels avis. Com que no m'estimava a mi mateix m'anava bé que els avis m'estimessin. La gent no entenia que volgués treballar rentant culs, perquè la gent n'hi diu així, de la feina al geriàtric. Però a mi m'agradava.

Ha contactat amb tu algú de La Caritat, o la gent del poble?
La gent del poble m'envia sempre molts records i m'ha donat molt de suport. Quan em van detenir, en Moisès [l'alcalde] va anar a casa i va dir als meus pares que hi havia un advocat molt bo, i el metge, en Francesc, de seguida també va anar a ocupar-se dels pares. Els dono les gràcies i els envio molts records a tots. De La Caritat ningú s'ha posat en contacte amb mi.

Si et consola, sé que a La Caritat hi ha com a mínim un intern que diu que allà et troben a faltar molt i que no entenen per què t'han tancat...

Ui, menys mal! [Recorda a la perfecció a quin intern em refereixo.]

El dijous 26 et llegiran les imputacions i el cas aviat anirà a judici i t'interrogaran...

Al fiscal, al jutge i a qui em preguntin els diré el mateix que t'he dit a tu. La veritat. ■

Joan Vila Dilmé, en una imatge de poc abans de la seva detenció ■ ARXIU

Societat

La llibertat del pirata d'internet, ajornada

Kim Schmitz continuarà a la presó almenys fins demà, quan sabrà la decisió del jutge que instrueix el seu cas

Joan Vila Dilmé Autor confés dels assassinats en sèrie al geriàtric La Caritat d'Olot

“Sóc una bona persona”

BONDAT • L'home que va confessar que havia mort onze ancians de La Caritat d'Olot assegura en aquesta entrevista que no li fa la sensació d'haver fet res mal fet, sinó d'haver ajudat persones **ARREST DOMICILIARI** • Demana que li busquin alternatives a la presó, com ara estar tancat a casa seva, i diu que no suportaria una condemna d'anys de reclusió

Tura Soler
FIGUERES / OLOT

Joan Vila Dilmé està empresonat des de l'octubre del 2010 per la seva implicació en la mort d'onze ancians del geriàtric La Caritat d'Olot. Ens coneixem de fa anys i accedeix que el visiti a la presó. L'entrevista amb l'home que els criminòlegs consideren l'assassí en sèrie més prolífic d'aquest segle a tot l'Estat s'ha realitzat a través de comunicacions ordinàries amb ell a la presó de Figueres.

Quan sents que en els mitjans parlen de tu com un assassí en sèrie, què et sembla?

No sento pas que sigui jo. Fins i tot quan en Carles [es refereix al seu advocat, Carles Monguillod] em diu que ens hem de defensar d'onze assassinats, li dic: “Però què dius?” Jo no me'n sé avenir

Tu no tens consciència d'haver comès cap delictes?

A mi no em semblava pas que fes res mal fet. Potser qualsevol que s'hagués trobat en el meu lloc, davant de gent en fase terminal, hagués fet el mateix. Jo he ajudat persones, però davant de la societat això no es veu bé! Per mi és correcte. El que passa és que potser jo no era la persona idònia per fer-ho. Jo en el cas de trobar-me com estaven aquella gent voldria que em fessin el mateix. Jo no podria suportar que m'aixequessin amb una grua, que em rentessin el glutis i els genitals, anar amb bolquers... Recordo una dona que estava tan malament que quan passava davant d'un mirall se saludava ella mateixa. Jo ja faré un testament vital perquè no em deixin viure així. Pensa que els avis sempre parlaven tan bé de mi... Teníem molt bon *feeling*. No entenc ara com és que els treballadors i el director, que

sempre parlaven tan bé de mi, ara hagin girat la truita!

Potser el que es pot entendre menys és l'ús dels àcids...

És que això també s'ha exagerat i hi han posat tres grams de més. És que ni tan sols era lleixiu, era un desinfectant de no sé quina marca. Jo desfeia la medicació amb aquell àcid i una mica d'aigua, ho posava en aquells potets i feia un gotet. Però no entenc encara per què aquella darrera setmana es van desencadenar tants casos: el dia del Pilar va ser la Sabina, que era un tros de pa beneït; el dissabte, la Montserrat, i el diumenge, la Paquita...

El record dels fets et fa patir?

Aquests quinze mesos que he estat pres he patit moltíssim. No ho entenc, no entenc com pot ser que sigui aquí; encara ara no entenc que fes res mal fet, no en tenia necessitat, jo tenia feina, tenia casa, sou, estava bé amb els meus pares, tenia el meu pis a Empuriabrava... Jo me'ls estimava molt, els avis. I et ben asseguro que mai els vaig agafar ni un cèntim. Jo hauria pogut anar a treballar al geriàtric i hauria guanyat molt més, però m'agradava el geriàtric. De fet, també guanyava més quan feia el torn de nit en una fàbrica a Sant Jaume, però m'agradava estar amb els avis. Quan estava amb els avis i tenia l'autoestima baixa, m'animava.

I aquelles fotos que et van trobar els Mossos de dues dones que tenies retratades a l'ordinador?

No ho entenc. No sé qui són. Ni per què les tenia. Podien ser un record. Però si tenia fotos vol dir que havia d'haver dut la càmera al geriàtric. I no recordo haver-ho fet. No ho entenc. És que em falla molt la memòria.

Demanaries perdó?

És que jo penso que no sóc cul-

He ajudat persones. He fet el que era correcte però potser jo no era la persona idònia per fer-ho

Faré un testament vital perquè, arribat el cas, no em deixin viure de segons quina manera

pable i per tant no he de demanar perdó per res. Jo podria demanar perdó per exemple si et fes enrabiar a tu, però si jo no crec que hagi fet res mal fet, no puc demanar perdó, com va fer Pere Puig per exemple. Jo et dic una cosa: si m'han de posar 25 anys com a en Pere Puig, jo me'n vaig amb la Montserrat, la Sabina i la Paquita; jo no puc assimilar estar 25 anys a la presó.

Com passes el temps aquí? Llegeixes? Has pogut trobar bibliografia sobre la tanatopràxia que t'interessava?

No, no, és que això s'ha manipulat molt. El que passa és que hi havia una companya que anava a fer sessions per obrir xacres i coses d'aquestes en una masia de Santa Pau i m'ho va comentar i jo vaig dir que ja miraria a internet de què anava i llavors vaig enviar un correu i els Mossos el van trobar i ja es va tergiversar tot, però no és que jo hi tingués interès.

Doncs què llegeixes?

El que em va molt bé és que la meua mare em porta totes les revistes del cor que troba encara que siguin velles. I ara llegeixo una novel·la; no en recordo ni el títol ni l'autor. És un autor català i és alguna cosa d'un hivern o un viatge a Madeira. És que no me'n recordo. No sé què em passa, però no em puc concentrar. Mira que estic mirant de fer les proves per a major de 25 anys i no hi ha manera. Llegeixo i no assimilo el que llegeixo. Ho copio tot, faig esquemes, i no tinc collons d'entendre el que llegeixo.

Ho has fet saber als serveis de psicologia?

Em sembla que em faria falta un bon psiquiatre i un bon psicòleg perquè em diguin què em passa. Ara mateix em prenc dotze pastilles. Em sembla que res és real i torno a tenir molt tremolor i mira [m'ensenya la palma], em suen les mans.

T'han fet molts de tests? Uí, molts i molts...

Deu ser molt fàcil enganyar els psicòlegs...

Jo sempre els he dit la veritat. Pensa que et cobren 55 euros per sessió... Per exemple, des del primer moment els vaig explicar que era homosexual. El que passa és que amb segons qui tens *feeling* i amb segons qui, no. Per exemple, amb en Joan Sala sempre hi va haver *feeling*. Amb en Pujiula, ja no. I a Brians amb una psicòloga del centre tampoc hi havia *feeling* i amb Àlvaro Muro, tampoc.

Si tens aquestes pèrdues de memòria que dius, no podria ser que haguessis provocat la mort d'algun altre ancià i no ho recordis?

Jo sempre he dit la veritat tant als Mossos com al jutge. Fins i tot els Mossos em deien: “Un altre? Aquest també?” I jo els

deia: “Sí, sí.” [Es refereix al recompte de morts.]

Havies vist cap mort abans de la Rosa Baburés, que és la primera dona que vas confessar haver mort el 29 d'agost del 2009?

En vaig veure per primer cop quan estava al geriàtric El Mirador de Banyoles. Però abans de treballar en residències no n'havia vist mai cap.

El cas de la Rosa Baburés el recordes bé? Com va anar? Per què es deu recordar sempre la primera vegada que es posa fi a la vida d'algú?

La memòria em falla a vegades. Sé que era cosa d'hores. La família deia que volia anar a Peralada i la infermera va dir que hi anessin. Ella s'ofegava molt i vaig anar a buscar unes pastilles i les hi vaig donar. Això li ho dónes a una persona normal i dorm 24 hores però després ja es desperta.

Però ja eres conscient que ella es morira o no?

No ho sé... Si llavors hagués pensat en el que passaria...

I els medicaments, es podien agafar de qualsevol manera?

Sí, sí. Mira, hi havia una dona de més de 90 anys que es deia Gumersinda que sempre anava a robar ella mateixa el paracetamol i en Lluís Salles s'anava a buscar els inhaladors ell mateix també.

Quan deies als companys que sempre se't morien els ancians al teu torn, en realitat no estaves donant un cop d'atenció perquè veiessin el que passava i t'aturessin?

Sí que ho deia. Però jo en aquell moment tampoc era conscient que era jo el que estava provocant tot allò. I quan va començar una noia nova fins i tot li vaig dir que s'havia d'anar acos-